

Cesta k cíli

To bylo neblíže, kdy jsem se k bájné stovce opět o kousek přiblížil. Po pravdě musím říci, že mé rybářské smýšlení tato ryba výrazně změnila. Byla to výprava bez kamer, v klidu a pohodě a v podstatě šlo spíše o odpočinkovou akci než o seriózní lov sumců. Najednou to přišlo samo. Bez vymýšlení složitých montáží, nových technik či nástrah a na obyčejném místě. Tak nějak jsem pochopil, že tu svou vysněnou rybu máme asi zapsanou na nějakém imaginárním úlovkovém lístku, a to i s přesným datem v budoucnosti.

Začal jsem uvažovat jinak. Už jsem nechtěl chytat na úsecích měsíčních krajín, ve středu měst, ani poblíž jaderných elektráren. Více než velikost ryb, mě začalo zajímat prostředí, ve kterém rybařím. Vůně přírody, klid a civilizací nerušená rybařina. Život se sumci si mě najednou úplně zklidnil a mohu říci, že mě jejich pronásledování začalo znovu bavit. Tohoto dubna tak nějak sama na povrch vyplynula myšlenka dokončit dlouho připravovaný film o lovu sumců. Začít jsme nemohli nikde jinde než na mé milované řece Pád.

Složení expedice bylo ideální. Společnost mě dělal skvělý řidič, kuchař a nepřekonatelná vranovská vydra Pepa Uher s výborným kameramanem Romanem Mazánkem. Úžasní lidé, kteří již na rybách i v životě něco prožili a jen tak je nic nerozháže. Dobrá parta a tak i dobrá nálada je na rybách základním prvkem k úspěchu.

Ještě na cestě volám svým italským kamarádům. Ověřuji počasí, stav a teplotu vody. Vše se zdá být ideální, a to je téměř vždy špatné znamení. Po příjezdu do spodní části toku se naše obavy bohužel potvrzují. Břehy jsou klasicky osypané Čechy a Slováky, přítomnost našich národů potvrzují všudypřítomné odpadky a kromě toho jsou všichni na nule. Ryby rozhodně nekoušou.

V následujících několika dnech se snažíme bojovat o každého metrového sumečka. Rybařina je nepochopitelně složitá a více než 15 jednotlivých skupin na úseku třiceti kilometrů je bez ryby nad 180 centimetrů. Při našem putování řekou narazíme na nováčky i ostřílené veterány řeky Pád. Ryby nás ignorují, a tak s dobrými přáteli vzpomínáme na předešlé roky. Vzpomínáme na doby, kdy zde rybařilo jen pár lidí, na doby, kdy jsme se navzájem poznávali podle barvy trhaček, na doby, kdy se zde neválely tuny českých odpadků a taky na doby, kdy neexistovalo nechytit alespoň jednoho sumce nad 180 cm denně. To vše je už minulostí a většina lidí, kteří tyto časy pamatují, již na mlžnou řeku dávno nejezdí.

Za námi je několik dalších dnů na řece a to v oblasti Po di Maistra. Sice se nám podařilo ulovit rybu nad 190 centimetrů, ale kameraman provokativně hlásá, že na takové mřenky jsme sem nepřišli. Není se však ani čemu divit. Je zmlsán Španělskem, kde takových ryb viděl i několik desítek za den. Snažím se mu tak vysvětlit, že řeka Pád a řeka Ebro je doopravdy něco zcela jiného. Pro nerybáře však těžko pochopitelný argument.

vousatý fantom

Jakub Vágner a Pepa Uher s jejich prvním gigantem o délce 243 centimetrů a váze 102 kilogramů (vlevo nahoře)

Jedna z prvních metrákových ryb, která byla na řece Pád zdolána (vpravo nahoře)

Pepa Uher a Jakub Vágner s rekordním sumcem o délce 251 centimetrů a váze 110 kilogramů (vlevo dole)

Jeden z marných pokusů udržet toto monstrum nad vodou. Ryba je ve vzduchu, její ocas je však ještě stále ve vodě (vpravo dole)

Bylo rozhodnuto. Ještě jednu noc a mizíme dále proti proudu. Tentokrát volíme záměrně „antisumcařskou“ strategii. Loď kotvíme na absolutně tuctovém místě, kde bych dříve ani loď nepřibrzdil. Nástrahy vyvazujeme do těsné blízkosti podemle-tých břehů a doufáme v zázrak. Scénář je však velmi dlouho stejný. Několik sumčích mimin atakuje naše pomalu stejně velké nástrahy a s rolničkami pumpují jak o Vánocích. Přesně v půl jedenácté však přichází záběr, který byl jak vystřižen s učebnic. Krátké, tupé cinknutí rolničky a následně pomalý, ale brutální tah. Často se píše, že hned po záseku bylo jasné, že se jedná o velkou rybu. V tomto případě tomu

tak však rozhodně nebylo. Bylo jasné, že se nejedná o žádné metrové miminko, ale ryba se k lodi nechala táhnout jako beránek. Později jsem pochopil, že asi vůbec nevěděla, že je na prutě. Jistě znáte, že v průběhu souboje se tipuje velikost soupeře. Ano, i zde naše tipovačka proběhla. Jakmile jsme rybu dostali pod loď, tak jsme byli na délce 180 centimetrů. Náhle však váha úplně „zmrtněla“ a to „něco“ se rozjelo bez jediné konzultace s mým multíkem s proudem řeky. Ryba změnila svůj styl boje. Neustále se držela u dna a odlepit ji bylo jednoduše nemožné. Na plno jsem se do ni opíral s mým starým „oranžákem“ od Sportexu a kvalitní stokilovou šňůrou, ale ryba si dělala, co chtěla. Po půlhodině boje Pepa prohlásil, že to asi nebude jen tak „nějaká dvojka“ a mě poprvé došlo, že máme na prutě nejspíše pořádnou obludu. Snažil jsem se tak na souboj co nejvíce soustředit, aby klasicky neselhal lidský faktor. Sumce jsme poprvé zahlédli na hladině po necelých dvaceti minutách, a to byl okamžik, kdy jsme všichni pochopili, že to je Ta ryba, pro kterou jsme přijeli. Souboj trval již téměř hodinu a sumec měl stále neuvěřitelnou sílu. I po takové době byl schopen pohnout s dvoutunovou lodí zakotvenou na přední a zadní kotvě. Trvalo několik dalších minut, než jsme se poprvé pokusili sumce uchopit za čelist. Pepa svůj první pokus raději vzdal, a to se slovy, že se nechce nechat utopit, takže musela přijít na řadu varianta B. Pepa mě chytil za bundu, já co nejpevněji uchopil sumce do obou rukou a společnými silami, kterých po pravdě již moc nebylo, jsme ho vtáhli do loď. Monstrum leželo na palubě a všem nám hodně dlouho trvalo, než jsme byli schopni se jakkoliv verbálně vyjádřit. Byl to vskutku neuvěřitelný pohled na něco tak velkého, s čím se nikdo z nás ještě nikdy předtím nesešel. Rybu jsme v zápětí ihned změřili a druhý den ráno také pečlivě zvážili. Při délce 243 centimetrů vážila rovných 102 kilogramů. Popsat radost tohoto dne snad ani nelze. Jen mohu říci, že se mně v hlavě

Rybářská superhvězda Australan Rex Hunt a jeho žák Jakub Vágner při světovém veletrhu Efttex. Na Vltavě v centru Prahy se Jakubovi podařilo ulovit obřího sumce, kterého mu jeho kamarád Rex Hunt pomohl vytáhnout

vousatý fantom

Pevně věřím, že každý z rybářů se svého životního úlovku nakonec dočká

známem a nutno si přiznat, že jen málokterá ryba zůstala nezodpovězeným otazníkem tak dlouho jako právě sumec. Nemusíme sahat do příliš dávné historie. Vzpomeňme na dobu před pouhými deseti lety. Vskutku jen hrstka rybářů měla ponětí, jak sumce s úspěchem lovit. Většina sumců byla nemilosrdně popravována a věšena řeznickým stylem na vrata od stodol. Též jistě pamatujeme časté slogany pod pořízenými fotografiemi, kupříkladu „60 kilogramů po vykuchání“. Pustit tehdy takovou rybu? Nesmysl! „Vždyt taková škodná již přeci nemá ve vodě co dělat“, i to jste již jistě slyšeli. Někteří a pevně doufám, že snad většina, již svůj názor na tak majestátného tvora změnili či alespoň pozměnili. Sumcařina prodělala za posledních pár let obrovský boom. Přišla nová poznání ichtyologů, objevily se nové techniky, fantastické vybavení, a vůbec informace, které sumcům ubraly na jejich tajemnu, ale na druhou stranu je i představily v lepším, pravdivém světle. Dnes již víme, že sumec je nenahraditelným predátorem, který má v každé větší vodě své náležité místo. Země už také není placatá, a tak vás upřímně prosím, pojďme sumce zachovat i pro další generace rybářů.

Další z gigantů expedice o váze 97 kilogramů (vlevo)

vousatý fantom

